

Затова винаги през месец октомври стените на Търново с мъка побираха хилядите гости, дошли от цялото Загоре, от Лисечко краище, от Долна земя, от Крънската и от Карвунската хора, за да се поклонят пред чудотворния свят образ. От царския палат до най-сиромашката катуна, всички бяха пламнали от трескаво нетърпение. Девойки бързаха да ушийт за панира най-хубавите си руби, да извезат най-пъстрите си кърпи. Младите момци си купуваха нови рунтави гугли, царвули и скараманги, войскарите си поръчваха оръжие в самоковите по Етъра. А в целият град се разливаше, душна и опияняваща, остра мириз на младо кипящо вино.

На празника на Солунския чудотворец народът разгръщаше широко сърцето си на волното опиянение да живее и да се радва.

Сякаш никой друг в славния престолен град не изпитваше тъй силно този несдържан копнеж за радост и безумка забрава, както младият княз Йоан. Със светнали очи той следеше от прозореца на кулата си при Трапезица гъстите тълпи, които пълнеха улици и площади, блъскаха се по местовете, напиряха при градските порти. След това до късна нощ той оставаше буден и слушаше смътния шум на безпокойния град, далечния ек на песни и звуци от гусли и лютни, волните провиквания на закъснели странници. И всяка нова песен, всеки нов вик го караше да изтръпва и унило да оборва глава. Така му се искаше да пизлесе, да се смеси, да потъне в тази ^{адо}радостна тълпа, за миг да забрави себе си и всичките си високи задължения. За това, когато на утрото, което ^{мис}представуваше великия празник, Йоан отново видя оная ^{мълча}весела навалица да нахлува с ^{всесел}радостен глъч из всички търновски улици, не можа да издържи, и без да слуша мъмренията на майка си, повика брата си Александър и двамата младежи, съвсем сами, без охрана, излязоха да се разходят из ^{тъмнина}вечния град. Като минаха край кулата на великия боляр Сеслав, те повикаха и младия Добромир, по-големия син на протовестияра.